Museumbezoek

‘Wauw,’ zei hij en toen nog eens ‘wauw.’
Dat kwam uit de mond van mijn achtjarige neefje Bobby.
Hij was diep onder de indruk van al het licht dat hij zag.
‘Ik kan het lezen, er staat *Oled* en ik weet wat dat is.’
Over de olielamp hoorde ik niets.

We liepen, keken en lazen zoveel mogelijk informatie. Natuurlijk moest ik soms wat voorlezen en dan vertelde ik er ook wat bij.
Even werd hij bang. Op het moment dat het bijna donker werd onder het licht van de olielamp, pakte hij mijn hand. Voelde hem ontspannen toen dat over ging en we weer in een zee van licht stonden. Toen de olielamp opnieuw aanging trok hij me mee.

Ondanks dat verlieten we tevreden het museum.
Een ijsje ging er wel in.

Natuurlijk had ik hem, voordat we de tentoonstelling bezochten, verteld over de schilder Vincent van Gogh die bijna twee jaar in Nuenen gewoond had. Die daar, dat vond hij zelf ook, zijn beste werk uit zijn Nederlandse periode had geschilderd. Meer eigenlijk niet.

Eenmaal thuisgekomen vond ik dat ik mijn verhaal moest afmaken. Dat in Nuenen arme boeren en wevers woonden. Dat ze lange dagen maakten om wat te kunnen verdienen en te eten.
‘Je zult het je niet kunnen voorstellen,’ zei ik, ‘deze mensen maar ook anderen aten elke avond de aardappels die ze overdag uit de grond haalden.’
‘Alleen aardappels?’
‘Ja, alleen aardappels en dat is denk ik niet wat jij elke avond eet.’
‘Ik houd van pasta met spinazie en zalm.’
‘Die maak ik dan morgen voor je klaar.’

Bobby wierp een korte blik op zijn telefoon.
‘Heb je op het donkere schilderij ook een lamp gezien? Dat was nou de olielamp waar jij zo van schrok.’
Even bleef het stil. ‘Ja, ik zag wel mensen in het donker zitten, maar daar hou ik niet zo van.’
‘Dat komt misschien wel,’ zei ik, ‘omdat jij alleen maar het licht kent waar je aan gewend bent. Het licht op je eigen kamer, het licht in huis. Al die ledlampen, je telefoon en misschien heb jij ook al een computer?’
‘Ja en een eigen tv op mijn kamer en een Game Boy en discolampen en ik mag elke avond in bed van mama naar een filmpje kijken.’
Ik onderbrak hem. ‘Zal ik je vertellen hoe Vincent van Gogh ruim 150 jaar geleden licht en kleur beleefde?’
Bobby ging verzitten, keek snel nog op zijn telefoon, maar toonde er zich toch klaar voor.
Voor mij een teken om verder te gaan.

Ik vertelde over wat Vincent over licht en kleur had gezegd, dat hij dat opschreef in brieven die hij aan zijn broer Theo stuurde en dat die brieven allemaal met de hand geschreven waren. ‘De gezichten van de mensen aan tafel,’ zo schreef hij, ‘hadden de kleur van een stoffige ongeschilde aardappel.’ Om te eindigen met dat hij die kleur een vleeskleur noemde.

Ik zag Bobby raar kijken. ‘Deze taal gebruiken we nu niet meer,’ zei ik. ‘Dat kleine olielampje dat boven de tafel hing, zorgde er juist voor dat die kleur goed uitkwam.’
‘Wij zagen de gezichten ook in het licht van nu. Toen riep jij wauw.’
‘O,’ zei Bobby.
Ik voelde dat het genoeg was.

‘Ik wil eigenlijk gaan slapen,’ zei hij.
‘Dan loop ik met je mee naar boven.’
‘Mag ik dan nog even op mijn telefoon?’
‘Even en dan ga je lekker pitten.’

Ik gaf hem een dikke kus.
Zag nog net de telefoon die uit zijn hand rolde.
Hij sliep al.